

Toomas Täht
19.09.1948 – 17.06.2003
in memoriam

Sellest on möödunud vaid veidi üle kolme aastakümne, kui noor Tartu ülikooli lõpetaja Toomas Täht asus suurte lootustega oma koduülikoolis teaduri- ja õppejõuna tööle. Aasta oli siis 1972. Järgnesid kuus aastat pingelist tööd Tartus aspirandi ja teadurina. Tartus alustatud töö alusel promoveerus ta 1981. aastal Uurali Ülikoolis. Viimased veerandsada aastat oma lühikesest elust oli Toomas Täht seotud põhiliselt Tallinnaga. Aastatel 1978–1991 tegutses ta Tallinna Polütehnilise Instituudi lektori ja dotsendina, 1988–1996 oli ta Tallinna Tehnikaülikooli teoreetilise majandusteaduse

ja -metodoloogia instituudi majandusmatemaatika õppetooli juhataja, 1994 täiendas end USA-s Bentley kolledžis ning aastast 1996 kuni surmani oli ta Eesti Kõrgema Kommertsikooli professor ja instituudi juhataja.

Kuid Toomas Tähest rääkides oleks see kõik poolik, kui me ei tuletaks teda meelde kui kirglikku matkajat ja alpinisti. Teda tõmbas vastupandamatult avastama uut ja panema end katsumuse ette uute kõrguste avastamisel. Alpinistina jõudis ta Pamiiris asuvale Lenini mäetipule (varasema nimetusega Kauffmanni tipp – 7134 m) ja seda ajal, kui maailm oli meie jaoks kaugemale rändamiseks suletud. Kõrgus ja eneseületamine tõmbas teda kuni viimase ajani. Veel hiljuti jagas ta oma pereliikmetega rõõmsat võimalust tõusta Euroopa katusele – Lääne-Alpides asuvale Mont Blancile.

Professor Toomas Täht on lahkunud meie hulgast üle selle piiri, kuhu me momendil talle järgneda ei saa. Kuid tema lähedastel, sõpradel, tuttavatel ning kolleegidel jäävad alles mälestused koos oldud ajast. Ka allakirjutanul on mälestus, mida ei jõudnud Toomas Tähega jagada. Kakskümmend aastat tagasi, matkates Põhja-Sajaanides, tuli meil kord pimedas koos liikuda pikemat aega lahvandustega jõel. Toomas kui kogenum läks ees ja mina kui noorem tema järel. Pilkases pimeduses kostis aeg-ajalt Toomase suust vandumist. Siis ta peatus ja küsis minult, miks Sina ei vannu? Vastasin Toomase imestuseks, et ma pole harjunud... Aastate jooksul saime Toomasega siin-seal kokku ja arutasime, et peaksime kord maha istuma ja rääkima. Kuid ikka oli meil mõlemal kiire. Oleksin tahtnud Toomasele öelda, et elu on mind vahepeal vanduma õpetanud, kuid ikka polnud sobivat hetke. Mis jääb mul üle muud kui nüüd veidi kohatul ajal see ära öelda: Toomas kurat, Sa läksid häbematult vara meie kõigi jaoks siit maailmast ära.

PEETER JÄRVELAID, Eesti Mereakadeemia